

Εφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἴ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5

Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδος Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Ἡᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτώ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶ

Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ περὶ ἡμῶν χεῖρὸ
γράφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲ
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγρα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμον
τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶν
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶ
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ

Αἱ μεταβάλλουσαι διέθου
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματοσημον 50 λεπτῶ
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ Ἑλληνίδες καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ζωή. Ἡ Οἱ πρῶτοι βασιλεῖς τῆς Ἑλλάδος. Ἡ Ἀντιβασιλεία τῆς Ἀμαλίας. (ὕπο κ. Πηνελόπης Παπαηλιοπούλου, πρῶην Κυρίας τῆς τιμῆς τῆς βασιλίσσης Ἀμαλίας). — Ἡ Ρωσὶς Γαλλίς εἰς Ἀρμενίαν (κατὰ τὸ Γαλλικὸν ὑπόδος Εἰρήνης Νικολαΐδου). Το Νέον Συμβόλαιον. — Ἀλληλογραφία. — Συνταγή. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Αἱ Ἑλληνίδες καὶ ἡ Ἐθνικὴ Ζωή

Η'.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν πατρίδα τῶν ὠραίων πραγμάτων καὶ τὴν ἐστίναν τῶν ὠραίων Τεχνῶν, εἶχε σχεδὸν μέχρι πρὸ ὀλίγου πιστευθῆ ὅτι αἱ Τέχναι ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ εἰρήπια τῶν ὠραίων νεῶν, καὶ ὅτι μόνον εἰς τὰ ἀκρωτηριασμένα ἀγάλματα τῶν ἀρχαιολογικῶν μουσείων μας ἠδύνατό τις νὰ ἀνεύρη ἔχνη Τέχνης παρελθούσης ἀνεπιστρεπτεῖ καλλιτεχνικῆς ἀκμῆς.

Εὐτυχῶς ἦτι καὶ ἡ ἀπιστιοδοξία αὐτὴ ἀπεδείχθη ψευδής, εὐτυχῶς ὅτι ἡ ἀναγεννωμένη Ἑλλάς ἤρχισε νὰ πιστεύη καὶ εἰς καλλιτεχνικὸν παρὸν καὶ εἰς καλλιτεχνικὸν μέλλον· καὶ ἡ τέχνη ἂν καὶ ἴσως δὲν ἐπολιτογραφῆθη ἀκόμη ἐδῶ ὡς θεότης, ἢς ἡ λατρεία πολυπληθεῖς ἀριθμεῖ ἱεροφάντας καὶ πιστοῦς, ὅμως ἔπαυσε ὀριστικῶς νὰ συγκταριθμηθῆται μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν θεοτήτων, τῶν ἐντελῶς ζέων παρὰ τὴν νεωτέρων τῶν Ἑλλήνων ἀναγέννησιν.

Ἄλλ' ἀρὰ γε καὶ εἰς τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς καλλιτεχνικῆς μας ἀναγεννήσεως, ἀρὰ γε εἰς τὴν μορφήν αὐτὴν τῆς ἐθνικῆς μας ζωῆς, τῆς πιστοποιούσης τὴν συγγενειάν μας μετὰ τὸ μέγα καὶ φωτεινὸν παρελθόν, αἱ γυναῖκες ἐμειναν ὀπίσω, ἐμειναν ἀμέτοχοι, ἐμειναν ξένοι καὶ ἀδιάφοροι καὶ ἄσημοι; Καὶ διὰ νὰ ἀκολουθήσωμεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν καλλιτεχνικὴν μας ἀναγέννησιν, καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ γηραιὸς σήμερον διδάσκαλος Λύτρας ἀφυπνίζετο εἰς τὴν Τέχνην καὶ ἡ

ψυχὴ του ἠσθάνετο τὰς πρῶτας φωτεινὰς ἀκτίνες τῆς ζωγραφικῆς νὰ ἀνοίγουν ἐμπρὸς του τὰς πύλας τῶν κόσμων τοῦ ὠραίου, ἀρὰ γε εὐρέθη μόνος εἰς τὴν γέαν αὐτὴν ζωὴν, χωρὶς καμμίαν Ἑλληνίδα συναγωνίστριαν, χωρὶς καμμίαν γυναῖκα, ἡ ὁποία εἶχεν ἐκπατρισθῆ, ὡς αὐτὸς, καὶ εἶχε κρούσει τὰς θύρας τῶν παραδείσων τῆς Τέχνης ὑπὸ ἀνδρῶν ἐνδύμα; Καὶ πότε αὐτό; εἰς ποίαν ἐποχὴν καὶ εἰς ποίαν στιγμὴν τῆς ἐθνικῆς μας καὶ κοινωνικῆς ζωῆς, καὶ τῆς γυναικείας ἐν γένει προόδου;

Ὅχι βέβαια πρὸ δέκα καὶ εἴκοσι καὶ τριάντα ἀκόμη χρόνων, ὅπου αἱ γυναῖκες ἤρχισαν νὰ ζοῦν διὰ τὸν ἑαυτὸν των καὶ νὰ ἔχουν τὴν θέσιν των παντοῦ καὶ νὰ εἶναι προσιταὶ δι' αὐτὰς ἀδιακρίτως ἐπιστῆμαι καὶ τέχναι καὶ κάθε ἐργασία, τῆς ὁποίας εἰς τὸ παρελθὸν πᾶ ἀποκλειστικὰ προνόμια ἔχαιραν οἱ ἄνδρες; ἀλλ' εἰς ἐποχὴν, καθ' ἣν ὁ γυναικωνίτης ἤκμαζεν ἀκόμη, ἀν' ὅχι κατὰ τύπους, βεβαίως ὅμως κατ' οὐσίαν, καθ' ἣν αἱ Ἀθηναῖαι αἱ ἀντικρούζουσαι ἀγαλμα γυμνῶν, ἔπτυσαν εἰς τὸν κόλπον των καὶ ἀπέστρεψαν μετὰ ἀγανάκτησιν τὸ βλέμμα, καθ' ἣν ἡ φωνητικὴ μουσικὴ ἦτο πράγμα ἄσημον καὶ ἡ βυζαντινὴ ἀποσκελετωμένη εἰκονογραφία ἦτο ἡ μόνη μορφή τῆς ἀνεκτῆς Τέχνης ἐντὸς τῶν τιμῶν Ἀθηναϊκῶν καὶ νησιωτικῶν σπιτιῶν. Λοιπὸν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, μαζὴ μετὰ τοὺς ἑνα δὺο κυοφορούμενους καλλιτέχναις, οἱ ὁποῖοι ἀψήφησαν τὰς δυσκολίας τῆς συγκοινωνίας καὶ τῆς ξενητευμένης ζωῆς, ἦτο καὶ μία Σπετσιωτοπούλα δέκα ἐξ χρόνων, ἡ Ἑλένη Μπούκουρα, καὶ κατόπιν Ἀλταμοῦρα, ἡ ὁποία ἐζῆσε μόνη εἰς Ἰταλίαν καὶ ἐφοίτησε τακτικῶς εἰς τὰ μουσεῖα καὶ τὰ καλλιτεχνικὰ ἐργαστήρια καὶ μετημφισμένη εἰς ἄνδρα ἠκολούθησε τὴν σπουδὴν τοῦ γυμνασίου—διότι τότε καὶ αἱ Ἰταλίδες ἀκόμη δὲν εἶχαν τὴν ἐλευθερίαν τὴν σημερινὴν—καὶ ἔγεινε ἐν τέλει

«Έχομεν ἐξ σκηνὰς καταλεύκου, αἱ ὁποῖαι χρησιμεύουν δι' ὅλας τὰς ἀνάγκας μας. Ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ καμμιὰ κατσίκα ἢ πρόβατο ἢ κότετα μᾶς προμηθεύουν τὸ ἀναγκαιοῦν κρέας κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς μεγάλης θερμότητος, ὅπως τὴν σημερινήν, ὅπου δὲν τολμῶ νὰ στείλω κανένα ὑπηρετήν εἰς Sivas.

Μεγάλη σιωπὴ ὄλην τὴν ἡμέραν. Καμμιὰ φορὰ σαρκοφάγα πουλιὰ περνοῦν πολὺ ὑψηλὰ φωνάζοντα. Θὰ ἠδύνατό τις νὰ φαντασθῆ ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὴν Σαβοΐαν, ἂν ὅλοι δὲν ἔφεραν ἀπὸ ἓνα ὄπλον εἰς τὴν μέσην των... Μὲ τὸ νὰ μένωμεν οὕτω ἄεργοι, ὁ καιρὸς μᾶς ἐφκίνετο ἀτελείωτος». Ἄλλ' αἱ φῆμαι αἱ ὁποῖαι ἤρχιζαν ν' ἀκούονται περὶ προσεχῶν ταραχῶν καὶ σφαγῶν ἔθεσαν τέλος εἰς τὴν ἐξοχικὴν διαμονήν, καὶ τὸν Σεπτέμβριον, ἂν καὶ ἔκαμνε φοβερὰν ζέσσην ἀκόμη, ὁ Πρόξενος μὲ τὴν σύζυγόν του, ἐπέστρεψαν καὶ πάλιν εἰς Sivas.

Ὀλίγαί γυναῖκες ἤθελον παραδεχθῆ ὅσον ὀχληρὰν διαμονήν καὶ εἰς κλίμα πολὺ ἐπικίνδυνον, ἕνεκα τοῦ συχνοῦ τῶν μεταβολῶν του, ἀλλ' ἡ κυρία Carlier δὲν ἔννοοῦσε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν σύζυγόν της, ἂν καὶ ἐκεῖνος μετεχειρίσθη ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ, καθὼς καὶ τὸ τέκνον του.

«5 Ὀκτωβρίου. Ὁ Μαυρίκιος ἐξῆλθε σήμερον τὸ πρωτὸν καὶ ἐπέστρεψε πολὺ συλλογισμένος· δὲν ἠδυνήθη νὰ τὸν κάμω νὰ μοῦ εἴπῃ μίαν λέξιν ἔπειτα αἴφνης εἰς τὸ πρόγευμα. «Ἀγαπητῆ μου μικρὰ, ἄκουσε : φεύγεις αὐριοῦ μαζὶ μὲ τὸν Ἰωάννην. — Ἄ, Ἄ! καὶ διατί;— Διότι θὰ ἔχωμεν ταραχὰς καὶ ἂν ὀφείλω νὰ θυσιάσω τὴν ζωὴν μου διὰ τὴν κυβέρνησίν μου, ὀφείλω ἐπίσης νὰ προφυλάξω τὴν ζωὴν τῆς γυναικὸς μου καὶ τοῦ Ἰωάννου μου.»

Ἦρχισα νὰ γελῶ : «Ἐγὼ δὲν βλέπω ὅσον φοβερὰ τὰ πράγματα ὅπως σύ, καὶ ἔπειτα σοῦ ἀπαντῶ, ὅτι τίποτε εἰς τὸν κόσμον δὲν θὰ μὲ ἀπομακρύνῃ, ὅταν νομίζῃς, ὅτι ὑπάρχει κίνδυνος.»

«Ὁ Μαυρίκιος ἔμενε σκεπτικὸς, ἀλλὰ δὲν ἐπέμενε. Ἐπεριπάτησε στιγμὰς τινὰς ἐντὸς τοῦ δωματίου καὶ ἔπειτα ἦλθε καὶ μὲ ἐφίλησε.»

Βεβαίως ἡ θέσις ἐνὸς Προξένου εἰς παρομοίας περιστάσεις εἶναι πολὺ δύσκολος καὶ χρειάζεται μεγάλη ἰκανότης καὶ νοημοσύνη διὰ νὰ φανῆ ἄξιος τῆς ἀποστολῆς του. Ἡ κυρία Carlier ἔννοοῦσε τοῦτο θαυμάσια καὶ ἔκαμε λαμπρὰ τὸ μέρος της, ἐπιστρέφουσα ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν εἰς Sivas.

Ἡ σύζυγος τοῦ Προξένου ἦτο ἤδη γνωστὴ εἰς τὸ κοινόν, διότι πρὸ τινῶν μηνῶν εἶχε κατέλθῃ εἰς τὴν ὁδὸν διὰ νὰ βοηθήσῃ ἓνα μικρὸν παιδίον Ἀρμένιον, τὸ ὁποῖον ἓνας Τούρκος ἐκτύπησε μὲ μαχαίρι καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ κατὰ γῆς πλέον εἰς τὸ αἶμά του, χωρὶς καμμιάν βοήθειαν. Ἐζήτησε τὸν ἰατρὸν τοῦ Προξενείου καὶ τὸν ἐβοήθησε νὰ δέσῃ τὴν πληγὴν του. Ἐν τούτοις ἡ κατάστασις αὐτῆ κάθε ἡμέραν καὶ ἐγένετο χειροτέρα.

«14 Ὀκτωβρίου. — Τὸ κακὸν πλησιάζει. Εἰς τὰ πέρα ἡμερῶν ἔγιναν φόνοι. Βιάζω τὸν Μαυρίκιον νὰ φροντίσῃ διὰ τὴν ὑπεράσπισίν μας. Ἡ Λουκία καὶ ἐγὼ γεμίζομεν σάκους μὲ ἄμμιον διὰ νὰ φράξωμεν τὰ παράθυρα καὶ ὁ Πανηγιώτης μὲ διδάσκει εἰς τὸν κῆπον νὰ σημαδεύω· κατ'ἀρχὰς ἤμουν πολὺ ἀδεξία τῶρα δὲν σκοπεύω ἄσχημα.»

Μετὰ τινὰς ἡμέρας ὅπου αἱ σφαγαὶ ἤρχισαν, τὸ Γαλλικὸν Προξενεῖον ἐγένετο ἀπὸ πλῆθος ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν—ἦσαν πεντακόσιοι — Ἡ κυρία Carlier, ἔλαβε ἀπὸ τὸν σύζυγόν της τὴν ἐντολήν νὰ φυλάττῃ τὴν θύραν· «Σὲ ὀνομάζω πρῶτον κἀβάση, κυρία Carlier, τῆς εἶπεν ὁ Πρόξενος, τὸν ὁποῖον ὁ κίνδυνος ἔκαμε πλέον ἐνεργητικόν. Ἐγὼ ἐξακολουθῶ νὰ ἐπαγρυπνῶ ἀπὸ πάνω εἰς τὸν μακρὸν δρόμον ὁ ὁποῖος ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἐκκλησίαν». Καὶ ὅταν ἔπρεπε νὰ ἐξέλθῃ, εἶπεν εἰς τὸν διερμηνέα ὁ ὁποῖος ἔτρεμε ἀπὸ τὸν φόβον του καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὀπλισθῆ· «Ἠσυχάσατε κύριε, ἡ σύζυγός μου θὰ σᾶς ὑπερασπισθῆ».

Καὶ ἦτο πολὺ ἰκανὴ νὰ πράξῃ τοῦτο ἡ γενναία αὐτὴ γυνὴ καὶ ὁ σύζυγός της ἐμπιστευόμενος εἰς αὐτὴν τὴν γενναίαν ὑπεράσπισιν καὶ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν Τούρκων φρουρῶν, τοὺς ὁποῖους εἶχεν ἀπαιτήσῃ ἀπὸ τὸν Βαλῆ, ἦτο βέβαιος ἐκ τῶν προτέρων περὶ τῆς ἰκανότητός της.

Ἐκάθησεν εἰς ἓνα παράθυρον καὶ ἔβλεπε τοὺς στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι ἐπερνοῦσαν ἐμπὸς ἀπὸ τὸ σπίτι. «Περὶ ὁ Βαλῆς μὲ μεγάλην συνοδείαν, ὁ ὁποῖος χαμογελῶν μὲ χαίρεται : «Πῶς κυρία συγκατετέθητε νὰ ἐξέλθῃ ὁ Πρόξενος ; Γνωρίζετε λοιπὸν ὅτι οἱ Τούρκοί μου δὲν εἶναι ἐπικίνδυνοι ; — Ὅχι ἀπεκρίθη· ἀλλ' ὅταν ἔχῃ αὐτό, καὶ ἔδειξα τὸ ρεβόλβερ μου, δὲν εἶναι ἐπικίνδυνοι !» Ὁ Βαλῆς δὲν ἐγέλασε πλέον καὶ ἀπεμακρύνθη, ἀφοῦ μὲ ἐβεβκίωσε ὅτι πηγαίνῃ νὰ καθησυχάσῃ τὴν πόλιν.»

Ἀλλὰ τὸ τέλος τῶν σφαγῶν δὲν ἦτο καὶ τὸ τέλος τῶν κόπων τοῦ Προξένου, διότι τὴν νύκτα τῆς 24 Ἰανουαρίου ἡ πυρκαϊὰ ἐξύπνησεν αἴφνης τοὺς κατοίκους τῆς μικρᾶς πόλεως.

Ἡ πυρκαϊὰ ἤρχισε εἰς μίαν μικρὰν τουρκικὴν οἰκίαν, ἡ ὁποία ἐγειτόνευε ἀπὸ τὸ ἐν μέρος μὲ τὸ σπίτι τοῦ ἰατροῦ, ὁ ὁποῖος τὸσας ἐβδομάδας ἐπεριποιεῖτο τοὺς πληγωμένους καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μὲ τὸ σπίτι ἐνὸς Τούρκου μηχανικοῦ ὁ ὁποῖος εἶχε κατακρίνει τὰς σφαγὰς καὶ βοηθήσει τοὺς Ἀρμενίους.

«Ὁ Μαυρίκιος φεύγει, γράφει ἡ κυρία Carlier, μὲ τοὺς κἀβάσιδες του καὶ εὐρίσκει τὸ πλῆθος νὰ βλέπῃ τὴν πυρκαϊὰν χωρὶς νὰ κάμῃ τίποτε διὰ νὰ τὴν καταπολεμήσῃ οὔτε νὰ δίδῃ χεῖρα βοήθειας εἰς τὸν μηχανικὸν νὰ ἀδιάσῃ τὴν οἰκίαν του. Εἰς τὸ μεταξὺ μανθάνω, ὅτι τὸ πλῆθος ὑβρίζει τὴν οἰκογένειαν τοῦ μηχανικοῦ· ἐνδύομαι ἀμέσως καὶ μεταβαίνω εἰς τὸν τόπον τῆς καταστροφῆς, πέρνω τὰς γυναῖκας ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὰς ὀδηγῶ εἰς τὸ Προξενεῖον, ὅπου τὰς περιποιούμαι καὶ τὰς καθησυχάζω.»

Κατόπιν πολλοῦ κόπου καὶ προσωπικῆς ἐργασίας τοῦ Προξένου, τὸ πῦρ ἔπαυσε περιτὴν πρῶτον, ἀλλὰ τὸ φοβερὸν κρύο καὶ ὁ κόπος ἔφρυσαν ἀσθενῆ τὸν Πρόξενον ἀπὸ βρογχίτιδα· δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἓνας συναπισμὸς εἰς τὴν πόλιν καὶ ἡ κυρία Carlier περιποιουμένη τοὺς δυστυχεῖς εἶχεν ἐξοδεύσει ὄλην τὴν προμήθειαν τοῦ μικροῦ φαρμακείου της.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν ἦλθεν ἡ πείνα καὶ μὲ ἀπείρους κόπους εὐρίσκοντο τρόφιμα καὶ ἡ κυρία Carlier, ἀλλὰ καὶ τότε δὲν ἔπικνε νὰ βοηθῆ τοὺς δυστυχεῖς, στερουμένη αὐτὴ ἡ ἰδία.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Κατὰ τοῦ οἰνοπνεύματος. Εἰς τὸ Βέλγιον, εἰς τὴν πόλιν Wasemme ἔγινεν ἕνας σύλλογος νεανίδων ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς δεσποινίδος Flaba, τοῦ ὁποίου σκοπὸς εἶνε ἡ καταπολέμησις τοῦ ἀλκοολισμοῦ, τὸν ὅποιον πολεμοῦν μετὰ τὰ μέσα.

Κάμουν δημοσίαις διαλέξεις, μοιράζουσι βιβλία καὶ πηγάζουσι παντοῦ καὶ ὁμιλοῦν κατὰ τοῦ οἰνοπνεύματος, ἕως καὶ εἰς αὐτὰς τὰς καλύβας, αἱ ὁποῖαι φαίνονται πολὺ πένθιμοι, ὅταν ὁ ἄντρας ἀρχίζῃ νὰ συγχάξῃ εἰς τὴν ταβέρναν.

Ὀνομάσθησαν «Χελιδόνες», ὄνομα ὠραῖον καὶ ἐλαφρόν. Φέρουσι τὸ ὄνομα πτηνοῦ, τὸ ὅποιον ὁ λαὸς θεωρεῖ ἱερόν, καὶ τὸ ὅποιον ἡ παράδοσις λέγει : ὅτι ἔχει τὴν ψυχὴν μιᾶς νέας κόρης δυστυχούς, καὶ φέρει ἐπάνω εἰς τὰ πτερὰ του οἰωνοὺς εὐτυχίας.

Ἡ ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἡ γυναικεῖα ἐνδυμασία. Ἡ ἐπιστήμη βραβιλεύει παντοῦ, καὶ ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν δὲν ἔμεινε ἀδιάφορος διὰ τὴν γυναικεῖαν ἐνδυμασίαν. Οὕτω ὁ ἐνδοξὸς Chevreuil, ὁ ἐφευρέτης τῆς θεωρίας τῶν χρωμάτων, δὲν ἐδυσκολεύθη νὰ μεταχειρισθῇ τ' ἀποτελέσματα τῆς ἐπιστήμης του διὰ τὸν γυναικεῖον καλλωπισμὸν, καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς τὰ καπέλλα τὰς θεωρίας του περὶ τῶν χρωμάτων. Αἱ πολῦτιμοι συμβουλιεῖς εἶνε ἀρελέστατοι : « Ἐνὰ μαῦρο καπέλλο, μετὰ πτερὰ καὶ ἄνθη ἄσπρα, ἢ τριανταφυλλί, ἢ κόκκινα, μοιᾶζει εἰς τῆς ξανθῆς, δὲν πηγάζει ἄσχημα εἰς τῆς μελαχροίνης, ἀλλὰ χωρὶς νὰ κάμῃ

τὴν αὐτὴν ἐντύπωσιν : αὐταὶ ἔμπορουν νὰ προσθέσουν, ἄνθη καὶ πτερὰ πορτοκαλί καὶ κίτρινα...

Ἐνὰ ἄσπρο καπέλλο δὲν πάει παρὰ εἰς τῆς λευκῆς καὶ τῆς κόκκινης. Τὸ πράσινο ἐπίσης εἶνε διὰ πρόσωπα λευκά. Τὸ τριανταφυλλί καπέλλο δὲν πρέπει νὰ εἶνε κοντὰ εἰς τὸ δέρμα· πρέπει νὰ χωρίζεται ἀπὸ αὐτὸ μετὰ τὰ μαλλιά ἢ μετὰ μιᾶς γαρνιτούρας ἄσπρης ἢ πράσινης καλλίτερα. Ἐπιστημονικῶς ὅλα αὐτὰ εἶνε πολὺ σωστά, ἀλλὰ ἀναμφιβόλως ἔαν κανεὶς θελήσῃ ν' ἀκολουθήσῃ κατὰ γράμμα τὰς συμβουλὰς αὐτάς, βεβαίως δὲν θὰ εἶχε καλαισθητὰ ἀποτελέσματα.

Τὸ βασίλειον τῶν γυναικῶν. Πρόκειται δι' ἕνα τόπον μακρυνόν, ἀλλ' ἀληθινόν : εἶνε μιὰ μικρὰ κοινότης τῆς Ἐπαρχίας τοῦ Ribinsk ἡ ὁποία ἔχει τὸ ὄνομα αὐτὸ : βασίλειον τῶν γυναικῶν. Ὁ δήμαρχος τοῦ ἡσυχίου αὐτοῦ μέρους, οἱ πάρεδροι, οἱ δημοτικοὶ συμβούλοι, ἐπειδὴ ἀναγκάζονται ἀπὸ τὰς ἐργασίας των νὰ μένουσι εἰς τὰς μεγάλας πόλεις τῆς Ρωσίας, ἐθεώρησαν φυσικὸν νὰ δώσουν εἰς τὰς συντρόφους των τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας ἐκεῖνοι ἠναγκάζοντο νὰ ἐγκαταλείψουν.

Καὶ ἡ ἀλλαγὴ ἔγινε μετὰ μεγάλην ἡσυχίαν.

Ὅποια ἦτο ἡ ἐκπληξίς τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τοῦ ἐλέγχου, ὅταν εὐρέθησαν ἐμπρὸς εἰς μίαν γυναικεῖαν διοίκησιν χώρας, τῆς ὁποίας τὴν τελείαν διοργάνωσιν καὶ σοφίαν ἠδυνήθησαν νὰ ἐκτιμήσουν κατὰ τὸ διάστημα τῆς διαμονῆς των.

ἔκανε καλὰ τὴν δουλιὰ του. Τὸ βγάλαμε «Ρουσιλόν» καὶ τὸ παρουσίασα στὸν Ραβαγκῶ. Θεὸς ! ἡ πρώτη συνάντησις δὲν ἦταν πολὺ φιλική, ἀλλὰ λίγο λίγο ἄρχισαν νὰ συνηθίζουσι ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ στὸ τέλος τῆς ἡμέρας εἶχανε γίνῃ καλοὶ φίλοι.

Ἀπὸ τὴν ἄλλη ἡμέρα ἄρχισε νὰ τὸν μαθαίνη. Ὅταν τὰ πρόβατα σκορπίζονταν ὁ Ραβαγκῶ ὄρθος μπρὸς στὸν μαθητὴ του, τὸν ὠδηγοῦσε, γυρίζοντας μετὰ ἰδιαιτέρου τρόπου τὸ κεφάλι του πρὸς τὸ μέρος τῶν προβάτων καὶ γαυγίζοντας, ὁ Ρουσιλόν φαίνονταν νὰ καταλαμβάνη τότε ἔτρεχε τὰ μάξευε καὶ ὅταν γύριζε πρὸς ἡρχονταν κοντὰ στὸν μικρὸ καὶ γαύγιζε δύο τρεῖς φορές σὺν νὰ ἤθελε νὰ τοῦ πῇ : Νὰ ἔτσι κάνουσι! — Ἡ ἀνατροπὴ τοῦ Ρουσιλόν ἄρχισε, ἀλλ' ὁ Ραβαγκῶ δὲν βαριότανε.

Ἡ ἀγάπη τοῦ Ραβαγκῶ γιὰ τὸ νέο του σύντροφο ἦτονε μεγάλη. Ποτὲ δὲν ἐπλησίαζε στὸ φαγι τους παρὰ ἀφοῦ ἔβλεπε πῶς ὁ μικρὸς εἶχε χορτάσει. Τὸ βράδυ κοιμόντουσαν μαζὴ καὶ φρόντιζε πάντα νὰ τὸν προφυλάξῃ μετὰ τὸ ἴδιο σῶμά του ἀπὸ τὸ κρύο.

Τρεῖς μῆνες πέρασαν ἔτσι καὶ ἐφθάσαμε στὰ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου τὸ κρύο εἶχε ἀρχίσει ἀλλ' ἀκόμη δὲν εἶχαμε κατέβῃ στὸ χωριὸ Μιὰ νυχτιὰ ἐκεῖ ποῦ κοιμόμουν μαζὴ μετὰ τὸ μικρὸ βοσκὸ ζύπνησα ξαπνικὰ ἀπὸ ἕνα χτύπημα τῆς μύτης τοῦ Ραβαγκῶ. Φώναξα ἀμέσως καὶ τὸ μικρὸ βοσκὸ καὶ τοῦ εἶπα : κάτι ἔκτακτο συμβαίνει. Πῆρα τὸ ραβδί μου καὶ ἔτρεξα κοντὰ στὰ πρόβατα· ἦταν ὅλα μαζεμένα τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο τρέμανε καὶ βελάζανε λυπητερά. Οἱ δύο σκύλοι ὄρθοι μούγγριζαν. « Μείνε ἐδῶ εἶπα σπὸν μικρὸ βοσκὸ πάω ἐξω νὰ δῶ τί γίνεται, αὐτοὶ μυρίζονται λύκο.

Συντροφευμένους μετὰ τοὺς δύο σκύλους προχωρῶ μετὰ προφύλαξιν, ἐξω ἀπὸ τὸ μαντρι. Τότε βλέπω στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ δύο λύκους ποῦ ἤρχονταν σιγὰ σιγὰ πρὸς τὸ μέρος μας, μυρίζοντας τὸν ἀέρα, καὶ τὰ μάτια τους στὸ σκοτάδι λάμπανε σὺν ἀνάμεινα κάρβουνα. Κύτταξα τὸν Ραβαγκῶ καὶ προφύλαξα ἀνάμεσα στὰ πόδια του τὸν Ρουσιλόν καὶ περιμενε τὴν διαταγὴν γιὰ νὰ ριχθῇ στοὺς λύκους. Εἶχαν ἀρκετὰ πλησιάσει ὅταν φώναξα : Ἐμπρὸς Ραβαγκῶ !...» Μ' ἕνα πήδημα

ἔπεσε ἐπάνω στὸν ἕνα καὶ τὸν ἄραξε ἀπὸ τὸ σῆμα μετὰ τὰ δυνατὰ δόντια του· ἐγὼ χτυποῦσα τὸν ἄλλο μετὰ τὸ ραβδί μου. Τὸν στριφογύρισε δύο τρεῖς φορές καὶ τὸν ἔριξε ἔπειτα χάμου νεκρὸ, ὁ ἄλλος εἶχε φύγει. « Καλὸ ταξίδι ! » συλλογιστικὰ καὶ ἐτοιμαζόμουν νὰ γυρισω πρὸς τὸν Ραβαγκῶ νὰ μυριζῇ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ καὶ νὰ μουχρῖζε λυπητερά· ἐνόησα πῶς ζητοῦσε τὸν Ρουσιλόν, τὸν ὅποιον μέσα στὴν ταραχὴ εἶχαμε ξεχάσει, τὸν φώναξα καὶ ἐγὼ ἀλλὰ δὲν φάνηκε ποθενά. Θὰ γυρισῇ τὸ πρωὶ εἶπα ἄς ξανακοιμηθοῦμε. Ἀλλὰ τὸ πρωὶ ὅταν θέλαμε νὰ βγάλουμε ἐξω τὰ πρόβατα ὁ Ραβαγκῶ ἔλειπε. Τὴν νύκτα πήδησε τὸν τοῖχο καὶ πῆγε νὰ βρῇ τὸ σύντροφό του.

Ὅλη τὴν ἡμέρα τὸν περιμέναμε στὰ χαμένα. Ἀρχίσαμε ν' ἀνησυχοῦμε ὅταν πρὸς τὸ βράδι ἀκούσαμε ἀπελπισμένα γαυγίσματα ἀπὸ τὸ δάσος. « Εἶνε αὐτός, εἶπα, μείνε σύ μαζὴ μετὰ τὰ πρόβατα πρόστα· ξα τὸ μικρὸ βοσκὸ καὶ ἐγὼ θὰ πάω νὰ δῶ τί συμβαίνει. » Ἐτρεξα πρὸς τὸ δάσος καὶ ὠδηγούμενος ἀπὸ τὴν φωνὴν ἔφθασα σὲ μιὰ θέσιν ὅπου ἄλλοτε ἔκαναν κάρβουνα καὶ τί βλέπω κύριε ; Ὁ Ραβαγκῶ καθισμένος στὰ πρὸς πόδια του, μετὰ τριχωμὰ σηκωμένο μετὰ τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανὸν νὰ φωνάζῃ σὺν ἀπελπισμένους καὶ ἐμπρὸς του, μερικὰ κόκκαλα μαζεμένα καὶ ἕνα κομμάτι δέρμα, β, τι εἶχε μείνει ἀπὸ τὸν δύστηνο Ρουσιλόν, τὸν ὅποιον εἶχε ἀρπάξει ὁ ἄλλος λύκος ἐνῶ ὁ Ραβαγκῶ ρίχονταν στὸν πρῶτον. Ἡ ἀπελπισία τοῦ Ραβαγκῶ ἐξέσχιζε τὴν καρδίαν. Τὸν φώναξα νὰ μ' ἀκολουθήσῃ ἀλλὰ δὲν ἤθελε, τότε μάζεψα τὰ κόκκαλα ὅλα τὰ πῆρα μαζὴ μου καὶ ἔβρε καὶ ὁ Ραβαγκῶ μετὰ τὸ κεφάλι σηκωμένο καὶ τὴν οὐρὰ ἀνάμεσα στὰ πόδια.

Τὴν ἄλλη βδομάδα κατεβήκαμε στὴν Virey. Ἄλλ' ὁ Ραβαγκῶ δὲν ἦταν πλέον ὁ ἴδιος δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ τοὺς σκύλους τοῦ χωριοῦ καὶ μιὰ ἡμέρα ἐδάγκασε τῆς δημαρχίας. Ὁ δήμαρχος θυμομένος εἶπε πῶς ὁ Ραβαγκῶ μας ἦτονε λυσσασμένος καὶ ἔδωσε διαταγὴν νὰ τὸν σκοτώσουνε. Καὶ ἔτσι ὁ γενναῖος Ραβαγκῶ πῆγε νὰ συναντήσῃ ποῖο γλήγορα τὸ φίλο του Ρουσιλόν, στὸν παράδεισο τῶν σκύλων.

(André Theuriet)

Γυναικείαι καρδιαί. Οί σοφοί εἶνε ἀναμφιβόλως ἀνθρωποι πολὺ πρακτικοί, καὶ ὀλίγον εὐγενεῖς : ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐβεβαίωσε ὅτι ἡ γυναικεία καρδία ἦτο πολὺ μικροτέρα ἀπὸ τὴν ἀνδρικήν. Δίδει μάλιστα ὀρισμένους ἀριθμούς διὰ νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν θεωρίαν του.

Ἡ γυναικεία καρδία ἔχει κατὰ μέσον ὄρον ἐξδομήκοντα ἕξ ἐκκροστόμετρα ἐπιφάνειαν ἐνῶ ἡ ἀνδρική ἔχει ὀγδοήκοντα δύο, λέγει. Αὐτὴ λοιπὸν ὑποστηρίζει διὰ ν' ἀντρέψῃ ὅλας τὰς ιδέας διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς γυναικείας καρδίας: Εἶνε ἀληθές ὅτι ὁ σοφὸς αὐτὸς δὲν ἠττολήθη παρὰ διὰ τὸ ποσόν, χωρὶς νὰ θελήσῃ νὰ ἐξετάτῃ καὶ τὸ ποιόν.

Πουλιὰ γοργόφτερα πηδοῦν
καὶ μὲς ὄτους κάμπους κελαῖδοῦν,
πουλιὰ, ποῦ δὲν τὰ γνῶρισα δὲν ξέρουν τὸνομά των,
κι' ὁ κόσμος ἀνασταίνεται μὲ τὸ κελάδημά των.
Τέτοιο γλυκοκελάδημα τί τάχα φανερόνει ;
μὴ τὸ γεννῆ τρελλὴ χαρὰ ; μὴ τὸ γεννοῦνε πόνοι ;
Πουλιὰ, μὴν παύετε στιγμὴν τὰ τόσα ξεφθονήματα,
μ' αὐτὰ νὰ μᾶς ξυπνᾶτε,
κι' ἂν πόνου φανερώσετε μὲ τέτοια κελαδήματα,
μακάρι νὰ πονᾶτε
Κι' ἂν φανερώσετε χαρὰ
νὰ μὴ σᾶς λείψῃ μιὰ φθορά.
(Ἀπὸ τὸν νέον τόμον τοῦ Σουρῆ Φαδουλῆς Φιλοδόφου)

Η ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΜΕΝΗ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

Ὡς ἐνδιαφέρωνται βεβαίως αἱ φιλόφρονες ἀναγνώστριαι μας, ὅσαι προσέφεραν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὴν ἀγορὰν τῆς Καλτσομηχανῆς τῆς ὀρφανῆς προστατευομένης των νὰ μάθουν τί ἐπέτεύχθη ὑπὲρ αὐτῆς μέχρι σήμερον.

Λοιπὸν τὸ συλλεχθὲν ποσὸν διὰ συνδρομῶν κατὰ τὴν δημοσιευθεῖσαν σημείωσιν μας εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 734 φύλλον ἀνῆλθε εἰς δρ. 63. Ἐκτοτε ἐστάλησαν ἡμῖν καὶ ἄλλα ποσὰ ὡς κάτωθι κατωρθώθη νὰ ἀποτελεσθῇ τὸ ποσὸν τῶν 142 καὶ 30. Τὸ ποσὸν τοῦτο ἐμετρήσαμεν εἰς τὸ ἐνταῦθα κατὰστημα μηχανῶν τοῦ κ. Κόνσολα καὶ ἠγοράσαμεν μηχανὴν ἀξίας δρ. 300 ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἀποπληρωθῇ τὸ ὑπόλοιπον ἐκ διαλειμάτων, ἐφ' ὅσον ἡ κόρη θὰ ἐργάζεται, ἐντὸς ἕξ μηνῶν. Ἄλλ' ἐπειδὴ μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ποσοῦ τῆς καλτσομηχανῆς ἀπαιτοῦνται, ἀκόμη, ἀφαιρουμένων τῶν κάτωθι νεωτέρων ἀποστολῶν, δρ. 138, ἐπαναλαμβάνομεν τὴν παρακλήσιν μας πρὸς τὰς κ.κ. ἀναγνώστριάς μας ὅτι εἶναι ὄρατον ὅλη ἡ καλτσομηχανὴ νὰ ὀφείλεται εἰς τὰ γενναῖα καὶ φιλόφροντα αἰσθηματῶν ἀναγνωστριῶν μας. Τὴν καλτσομηχανὴν δύνανται νὰ ἴδουν αἱ βουλόμεναι εἰς τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θρασιῶν (συνοικία Μακρυγιάννη) ἀρ. 1 οἰκία, ἐν ἣ μῆνει ἡ κόρη μετὰ τῆς γηραιᾶς μάμμης τῆς καὶ τῶν μικρῶν ἀδελφῶν τῆς.

Ἐκ τῆς σημειώσεως μέχρι τοῦ ὑπ' ἀριθ. 734 φύλλ.	δρ.	63
Κυρία ἀνώνομος	»	50
Κύριος ἀνώνομος	»	29
Δεσποινὶς » ἐκ Μονάχου φρ. γρ.	4	6.40
ἡ κ. Δημητριάδου ἐκ Βάρνης » » 2	»	3.20
» Ἀθανασία Τριπόδη ἐκ Πύργου	»	4
» Ἑλένη Δημητριάδου ἐκ Cetateatῆς Ρουμ. φρ.	3	4.85
		160.45

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐξήγησατε τὴν γνώμην μας, περὶ τοῦ ξενοδοχεῖου, τὸ ὅποιον θεωροῦμεν καταλλότερον διὰ διαμονὴν οἰκογενείας εἰς Ἀθήνας. Τὸ ξενοδοχεῖον τῶν ξένων, σὸ κείμενον ἐπὶ τῆς Πλδταίας τοῦ Συντάγματος ἀνταποκρίνεται εἰς πᾶσαν ἀξίωσιν ταξιδιωτῶν. εἰ ὅποιοι καὶ τὴν εὐμάρειαν ἀγαποῦν καὶ τὴν ἐκλεκτὴν συντροφίαν καὶ τὴν καλὴν τροφὴν. Μὲ τὸ μέγα ἐστιατόριόν του Splendid κατορθοῖ νὰ συγκεντρώτῃ καθ' ἑκάστην πλὴν τῶν ἐν αὐτῷ διαμενόντων ξένων καὶ μίαν ἐκλεκτὴν τάξιν Ἀθηναίων ἀγάμων, διπλωματῶν, ξένων καὶ

ἐντοπιῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων καὶ οἰκογενειῶν ἀκόμη, αἱ ὅποιοι ἄς γαποῦν νὰ τρώγουν καλὰ, χωρὶς νὰ μισθοδοτοῦν μαγειροὺς α' τάξεως. Ἐπειδὴ ὅλα αὐτὰ εὐρίσκονται συνδυαζόμενα μὲ τιμὰς πολὺ συγκαταβατικὰς, καὶ εὐγένειαν καὶ περιποιησὶν τοῦ προσωπικοῦ ἐντελῶς Εὐρωπαϊκὴν διὰ τοῦτο συνιστῶ τὸ ἐν λόγῳ ξενοδοχεῖον καὶ πρὸς ἡμᾶς καὶ πρὸς κάθε ἄλλην ἀναγνώστριαν μας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Καν Μ. Α. Κ. Καλάμας. Ἐπιστολὴ σας μετὰ συνδρομῆς ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Ἀποδείξεις ἀποστέλλεται, εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ προθυμίαν. Εὐχαριστίας καὶ ἐκ μέρους πτωχῆς κόρης.—Καν Α. Ε. Τρ. Πύργου. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξεις ἀποστέλλεται.—Καν Εἰ. Χ. Χαλκίδα. Ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας δι' εὐγενεῖς διαθέσεις.—Καν Ο. Μπ. Simbellawein. Συνδρομὴ νέας ἐλήφθη. Ἐνεγράφη. Ἀποδείξεις καὶ φύλλον ἀποστέλλεται. Εὐχαριστίας.—Καν Ε. Λ. Ναύπακτον Σᾶς εὐγνωμονῶ διὰ τὴν εὐγενῆ προθυμίαν. Δρ. 25 ἐλήφθησαν. Συμμορφοῦμαι ὀδηγίαις σας. Ἀποδείξεις κ. Εἰ. Χ. στέλλεται.—Καν Εὐ. Μπ. Λευκάδα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἀποδείξεις ἀποστέλλεται. Φύλλα στέλλονται τακτικῶς. Μήπως ὑπάρχει καὶ ἄλλη φέρουσα τὸ ἴδιον ὄνομα εἰς τὴν πόλιν σας, ὅπουθεν καὶ ἡ ἀταξία. Καν Χρ. Γ. Στ. Ἀμαλιάδα. Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Ἐνεγράφητε. Ἀποδείξεις ἀποστέλλεται.—Καν Στ. Μ. Ἀργοστόλιον. Σᾶς εἶχον γράψαι. Δὲν ἐλάβετε τὴν ἐπιστολήν μου ; Συνδρομὴ σας ἐλήφθη. Εὐχαριστίας δι' εὐγενῆ προθυμίαν.—Καν Α. Δ. Μ. Πύργου. Καλὴ ἐπιστολὴ σας ἐλήφθη. Θερμὴν καὶ ἀπειρον εὐγνωμοσύνην δι' εὐγενῆ φροντίδα. Ἐπιταγὴ ἐλήφθη.—Καν Α. Α. Συμπριχίτ. Ἐπιστολὴ σας ὡς καὶ φρ γρ. 16 ἐλήφθησαν. Ἀποδείξεις ἰποστέλλεται. Εὐχαριστίας.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Κοτελέτες ἀρνίσιας. Συνήθως αἱ μπριζόλες ἀπὸ ἀρνὶ εἶναι τόσον μικροί, ὥστε δὲν παρουσιάζονται καλὰ σερβιρισμέναι καὶ ὅταν ψηθοῦν εἰς τὴν σχάραν δὲν εὐρίσκει κανεὶς τί νὰ φάγῃ ἀπὸ αὐτάς. Δι' αὐτὸ εἶναι προτιμότεραι πανε. Ἄλλ' ἐπειδὴ καὶ πάλιν ζηραίνονται ἡ μαγειρικὴ ἐφευρε τρέπον κατασκευῆς, δι' οὗ καὶ ἡ γεῦσις τοῦ κρέατος μένει καὶ ἐν πιάτῳ εὐπαρουσίαστον παρουσιάζεται.

Χωρίζετε τῆς ἀρνίσιας μπριζόλες ἀνὰ δύο πλευρά. Ἀφαιρεῖτε τὸ ἐν κόκκαλον. Ἐστῆτε καὶ κατεβάσετε ὅλο τὸ ψαχνὸ καὶ τὸ στρογγυλεῖστε πρὸς τὰ κάτω. Τῆς περνᾶτε ἐλαφρὰ εἰς τὸ τηγανὶ μὲ βούτυρο, χωρὶς νὰ ψηθοῦν ἐντελῶς. Ἐπειτα τὰς ἀλατίζετε. Ἰδιαίτερος μέσα εἰς τὸ βούτυρο, ὅπου τὰς ἐμιστοτηγανισατε καὶ τὸ ὅποιον θὰ εἶναι 1 κουταλιὰ περιπου, ριπτετε 1 1/2 κουταλιὰ ἀλευρί τὸ ἀνακατόνετε καλὰ καὶ τὸ βάζετε εἰς ἐλαφρὰν φωτιαν ἀνακατόνουσα πάντοτε, ἕως οὐ νὰ γίνῃ ἕνας χηλὸς καθαρὸς καὶ ὁμοειδής. Ἐχετε καυτὸ γάλα. Ἀποσύρετε τὸν χηλὸν ἀπὸ τὴν φωτιαν καὶ ἀνακατόνουσα διαρκῶς, προσθέτετε τὸ γάλα σας. Τὸ βάζετε καὶ πάλιν εἰς τὴν φωτιαν καὶ ἐξακολουθεῖτε νὰ ἀνακατόνητε, ἕως οὐ ὁ χηλὸς μεταβληθῇ εἰς πυκνὴν κρέμαν. Τότε προσθέτετε τὸ κίτρινον ἐνὸς αὐγοῦ, καὶ πάλιν ἀναμιγνύετε ἐπάνω εἰς τὴν φωτιαν ὀλίγον. Καὶ σερβίρετε νὰ κρυώσῃ. Ἐχετε χωριστὰ κτυπήσει τὸ ἄσπρο τοῦ αὐγοῦ καὶ ἔχετε τρίψει καὶ εἰς τὸν ζύστην ψωμί ψύχα τῆς ἄλλης ἡμέρας ἀρκετόν. Πέρνετε κάθε μίαν μπριζόλαν χωριστὰ καὶ μὲ ἐν κουταλάκι τὴν σκεπάζετε ἀπὸ κάθε μέρος μὲ τὴν κρέμαν, ἔπειτα τὴν βουτᾶτε εἰς τὸ ἄσπρον τοῦ αὐγοῦ τὴν ξανασκεπάζετε μὲ κρέμαν, τὴν ξαναβουτᾶτε εἰς τὸ ἄσπρον καὶ τὴν περνᾶτε ἀπὸ τὴν ψύχαν τὸ ψωμί. Ἀφοῦ τὰς ἐτοιμάσητε ὅλας καὶ τὰς ἀραδεύατε εἰς μίαν πιστέλαν, βάζετε νὰ βράσῃ ἀρκετὸν πάχος ἢ βούτυρον εἰς τὸ τηγανὶ καὶ τὰς τηγανίζετε ἕως οὐ νὰ ροδίσουν. Τῆς σερβίρετε εἰς στρώμα σπανακιοῦ ἢ πατάτας σωπτε ἢ πουρέ, ἢ μαϊντανοῦ τηγανητοῦ.

Τὸ ὄρατον ὑπόδημα κάμνει τὸν ὄραϊον πόδα, τὸ ἰδανικὸν τοῦ ὄραϊου ὑποδήματος κατασκευάζεται εἰς τὸ μέγα ὑποδηματοποιεῖον τοῦ κ. Τσάμη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου καὶ Στοῦξ Ἀρσακείου. Ἐξοχὰ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν γοβάκια, τέλει καὶ ὑπὸ ἔποψιν τέχνης, καὶ ὑπὸ ἔποψιν ποιότητος σχήματα ἐξόχως κομψὰ, δερματὰ μεταξωτά. Ἡμπορεῖ νὰ τὰ εὕρῃ τις θαυμασία! Πᾶσα καλαισθητὸς δεσποινὶς καὶ Κυρία μὴ κατασκευάζουσα τὰ ὑπόδηματά της εἰς τοῦ κ. Τσάμη τῆ ἀληθεία ἀδικεῖ τὸν ἑαυτὸν της καὶ τὴν καλαισθησίαν της.